Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2025. gada 6. martā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Intelektuālais īpašums – Autortiesības un blakustiesības – Izpildītāji, kas nodarbināti atbilstoši administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem – Blakustiesību nodošana ar normatīvu aktu – Direktīva 2001/29/EK – 2. panta b) punkts un 3. panta 2. punkts – Reproducēšanas un publiskošanas tiesības – Direktīva 2006/115/EK – 7.–9. pants – Fiksācijas, raidīšanas, publiskošanas un izplatīšanas tiesības – Direktīva (ES) 2019/790 – 18.–23. pants – Taisnīga atlīdzība izmantošanas līgumos – 26. pants – Piemērošana laikā – Jēdzieni "tiesību akti, kas noslēgti" un "tiesības, kas iegūtas"

Lietā C-575/23

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Conseil d'État* (Valsts padome, Beļģija) iesniegusi ar 2023. gada 31. augusta lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2023. gada 15. septembrī, tiesvedībā

FT,

AL,

ON

pret

État belge,

piedaloties

***Orchestre national de Belgique* (*ONB*),**

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, Tiesas priekšsēdētāja vietnieks T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], kas pilda pirmās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši A. Kumins [*A. Kumin*], I. Ziemele (referente) un O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

* Tiesvedības valoda – franču.

sekretāre: M. Sekežiņska [*M. Siekierzyńska*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2024. gada 20. jūnija tiesas sēdi,

Ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– FT, AL un ON vārdā – *S. Capiau*, *avocate*,

– *Orchestre national de Belgique* (*ONB*) vārdā – *C. Bernard*, *M. Buydens* un *D. Lagasse*, *avocats*,

– Beļģijas valdības vārdā – *S. Baeyens*, *P. Cottin* un *C. Pochet*, pārstāvji, kuriem palīdz *R. Fonteyn* un *A. Joachimowicz*, *avocats*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *C. Auvret* un *J. Samnadda*, pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2024. gada 24. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2019/790 (2019. gada 17. aprīlis) par autortiesībām un blakustiesībām digitālajā vienotajā tirgū un ar ko groza Direktīvas 96/9/EK un 2001/29/EK (OV 2019, L 130, 92. lpp.) 18.–23. pantu, kā arī 26. panta 2. punktu.

2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā starp FT, AL un ON, mūziķiem, kurus saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem nodarbina *Orchestre national de Belgique* (*ONB*), un *État belge* par 2021. gada 1. jūnija *arrêté royal relatif aux droits voisins du personnel artistique de l'Orchestre national de Belgique* (Karaļa dekrēts par Beļģijas Nacionālā orķestra mākslinieku blakustiesībām; 2021. gada 4. jūnija *Moniteur belge*, 56936. lpp.; turpmāk tekstā – "2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrēts") tiesiskumu.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

Romas konvencija

3 Starptautiskā konvencija par izpildītāju, fonogrammu producentu un raidorganizāciju tiesību aizsardzību tika noslēgta Romā 1961. gada 26. oktobrī (turpmāk tekstā – "Romas konvencija").

4 Eiropas Savienība nav pievienojusies šai konvencijai. Turpretī visas tās dalībvalstis, izņemot Maltas Republiku, ir pievienojušās šai konvencijai.

5 Minētās konvencijas 7. panta, kas attiecas uz izpildītāju minimālo aizsardzību, 1. punktā ir noteikts:

"Konvencijā paredzētā izpildītāju aizsardzība ietver iespēju novērst:

a) darbu raidīšanu un demonstrēšanu bez viņu piekrišanas, izņemot gadījumus, kad pārraidītais vai izziņotais priekšnesums ņemts no cita raidījuma vai no fiksācijas;

b) nefiksēta priekšnesuma fiksāciju bez izpildītāju piekrišanas;

c) priekšnesuma fiksācijas reproducēšanu bez izpildītāja piekrišanas:
   (i) ja pirmā fiksācija veikta bez viņa atļaujas;
   (ii) ja reproducēšana veikta citiem mērķiem, nevis izpildītāju dotajā atļaujā norādītajiem;
   (iii) ja pirmā fiksācija veikta saskaņā ar 15. panta noteikumiem, bet reproducēšana veikta mērķiem, kas atšķiras no šiem noteikumiem."

6 Romas konvencijas 8. pantā par kolektīvo izpildījumu ir paredzēts:

"Jebkuras dalībvalsts vietējā likumdošanā var noteikt kārtību, kā tiek ievērotas izpildītāju tiesības gadījumos, kad vienā priekšnesumā piedalās vairāki izpildītāji."

7 Šīs konvencijas 12. pants, kas attiecas uz fonogrammu sekundāru izmantošanu, ir formulēts šādi:

"Ja komerciāliem mērķiem publicēta fonogramma vai šādas fonogrammas reprodukcija tiek raidīta vai citādi atskaņota publikai, izmantotājam jāsamaksā izpildītājiem, fonogrammu producentiem vai abiem vienreizēja atlīdzība. Gadījumā, ja starp šīm pusēm nav noslēgts līgums, atlīdzības sadali nosaka vietējā likumdošana."

8 Minētās konvencijas 15. pantā ir ietverti izņēmumi no tajā garantētās aizsardzības.

9 Šīs pašas konvencijas 19. pants, kas attiecas uz izpildītāju aizsardzību vizuālajās vai audiovizuālajās fiksācijās, ir formulēts šādi:

"Neskatoties uz Konvencijas noteikto, tiklīdz izpildītājs devis atļauju izpildījuma vizuālai vai audiovizuālai fiksācijai, 7. pants zaudē tālāku pielietojumu."

WPPT

10 Pasaules intelektuālā īpašuma organizācija (*WIPO*) 1996. gada 20. decembrī Ženēvā pieņēma *WIPO* līgumu par autortiesībām un *WIPO* līgumu par izpildījumu un fonogrammām (turpmāk tekstā – "*WPPT*"). Šie līgumi Eiropas Kopienas vārdā tika apstiprināti ar Padomes Lēmumu 2000/278/EK (2000. gada 16. marts) par *WIPO* Līguma par autortiesībām un *WIPO* Līguma par izpildījumu un fonogrammām apstiprināšanu Eiropas Kopienas vārdā (OV 2000, L 89, 6. lpp.), un attiecībā uz Eiropas Savienību tie stājās spēkā 2010. gada 14. martā.

11 *WPPT* 2. pantā "Definīcijas" ir noteikts:

"Šajā līgumā:

a) "izpildītāji" ir aktieri, dziedātāji, mūziķi, dejotāji un citas personas, kas tēlo, uzstājas, deklamē, izpilda, interpretē vai citādi atveido literāros un mākslas darbus vai folkloras izpausmes;

[..]."

12 Šī līguma 6.–10. pants aptver attiecīgi noteikumus, kas reglamentē izpildītāju mantiskās tiesības attiecībā uz viņu nefiksētu izpildījumu, reproducēšanas tiesības, izplatīšanas tiesības, nomas tiesības, kā arī tiesības padarīt pieejamu fiksētu izpildījumu.

Savienības tiesības

Direktīva 2001/29/EK

13 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2001, L 167, 10. lpp.) 9., 10., 15. un 30. apsvērumā ir noteikts:

"(9) Autortiesību un blakustiesību saskaņošanas pamatā jābūt augstam aizsardzības līmenim, jo šīm tiesībām ir izšķiroša nozīme intelektuālajā jaunradē. To aizsardzība palīdz nodrošināt jaunrades uzturēšanu un attīstību autoru, izpildītāju, producentu, patērētāju, kultūras, rūpniecības un visas sabiedrības interesēs. Tāpēc intelektuālais īpašums ir atzīts par īpašuma neatņemamu sastāvdaļu.

(10) Lai autori vai izpildītāji varētu turpināt savu radošo un mākslinieciskо darbību, viņiem jāsaņem atbilstīga atlīdzība par viņu darbu izmantošanu, bet producentiem tā jāsaņem, lai varētu finansēt šo darbību. [..]

[..]

(15) Diplomātu konferencē, kas [*WIPO*] aizgādnībā notika 1996. gada decembrī, pieņēma divus jaunus līgumus – "*WIPO* līgumu par autortiesībām" un ["*WPPT*"], kuri attiecīgi paredzēja autoru aizsardzību un izpildītāju un skaņu ierakstu producentu aizsardzību. [..] Šo direktīvu arī izmanto, lai īstenotu vairākas jaunas starptautiskas saistības.

[..]

(30) Šajā direktīvā minētās tiesības var nodot citiem, deleģēt vai piešķirt ar licences līgumiem, neskarot attiecīgās valsts tiesību aktus par autortiesībām un blakustiesībām."

14 Šīs direktīvas 2. pantā ir paredzēts:

"Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt tiešu vai netiešu, īslaicīgu vai pastāvīgu reproducēšanu ar jebkādiem līdzekļiem un jebkādā formā, pilnībā vai daļēji:

[..]

b) izpildītājiem – attiecībā uz viņu sniegto priekšnesumu fiksēšanu;

[..].”

15 Minētās direktīvas 3. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt publiskošanu, izmantojot vai neizmantojot vadus, tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā [..]:

a) izpildītājiem – attiecībā uz viņu sniegto priekšnesumu fiksēšanu;

[..].”

16 Šīs pašas direktīvas 5. pantā ir uzskaitīti gadījumi, kuros dalībvalstis var paredzēt izņēmumus un ierobežojumus tās 2.–4. pantā paredzētajām ekskluzīvajām tiesībām.

17 Direktīvas 2001/29 10. panta 2. punktā ir noteikts:

“Šo direktīvu piemēro, neskarot nevienu līdz 2002. gada 22. decembrim [noslēgtu tiesību aktu] un iegūtas tiesības.”

Direktīva 2006/115/EK

18 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/115/EK (2006. gada 12. decembris) par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV 2006, L 376, 28. lpp.) 4., 5. un 7. apsvērumā ir noteikts:

“(4) Autortiesību un blakustiesību aizsardzībai jāpiemērojas jauniem pavērsieniem ekonomikā, piemēram, ekspluatācijai jaunās formās.

(5) Autoru un izpildītāju mākslinieciskā jaunrade prasa atbilstīgus ienākumus kā pamatu turpmākai mākslinieciskai jaunradei [..].

[..]

(7) Dalībvalstu tiesību akti būtu jātuvina tādā veidā, lai neradītu pretrunas ar starptautiskām konvencijām, uz kurām balstās daudzu dalībvalstu autortiesību un blakustiesību tiesību akti.”

19 Šīs direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt nomu un patapināšanu pieder:

[..]

b) izpildītājiem attiecībā uz viņu izpildījumu fiksācijām;

[..].”

20 Minētās direktīvas 7. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis paredz izpildītājiem ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt fiksēt viņu izpildījumus."

21 Direktīvas 2006/115 8. panta 1. un 2. punkts ir formulēts šādi:

"1. Dalībvalstis paredz izpildītājiem ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt raidīt bez vadiem un publiskot viņu izpildījumus, izņemot gadījumus, kad šis izpildījums ir jau pārraidīts vai arī tas izdarīts no fiksācijas.

2. Dalībvalstis paredz tiesības, kas nodrošina to, ka vienreizēju taisnīgu atlīdzību maksā lietotāji, ja komerciālos nolūkos publicētas fonogrammas vai šādu fonogrammu reprodukcijas izmanto raidīšanai bez vadiem vai publiskošanai, un lai nodrošinātu to, ka šo atlīdzību savā starpā sadala attiecīgie izpildītāji un fonogrammu producenti. Ja nav noslēgts nolīgums starp izpildītājiem un skaņu ierakstu producentiem, dalībvalstis var izstrādāt noteikumus par to, kā šo atlīdzību sadalīt viņu starpā."

22 Šīs direktīvas 9. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības padarīt pieejamus sabiedrībai, pārdodot vai citādā veidā, objektus, kas norādīti a) līdz d) apakšpunktā, ietverot kopijas, turpmāk tekstā – "izplatīšanas tiesības":

a) izpildītāji, attiecībā uz viņu sniegto izpildījumu fiksāciju;

[..]."

23 Minētās direktīvas 10. panta, kurā ir noteikti blakustiesību ierobežojumi, ko dalībvalstis var paredzēt, 2. punktā ir noteikts:

"Neatkarīgi no 1. punkta visas dalībvalstis var paredzēt tādus pašus ierobežojumus attiecībā uz izpildītāju, fonogrammu producentu, raidorganizāciju un filmu pirmo fiksāciju producentu aizsardzību, ko tās paredz sakarā ar literāru darbu un mākslas darbu autortiesību aizsardzību.

Obligātus licences līgumus tomēr var paredzēt vienīgi tiktāl, ciktāl tie ir saskaņā ar Romas Konvenciju."

Direktīva 2019/790

24 Direktīvas 2019/790 4. un 72. apsvērumā ir noteikts:

"(4) Šī direktīva balstās uz noteikumiem, kas noteikti ar šajā jomā patlaban spēkā esošajām direktīvām, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes [Direktīvu 96/9/EK (1996. gada 11. marts) par datubāzu tiesisko aizsardzību (OV 1996, L 77, 20. lpp.), kā arī Direktīvām 2001/29 un 2006/115], un papildina tos.

[..]

(72) Kad autori un izpildītāji nolūkā gūt atlīdzību par savu darbu izmantošanu piešķir licenci vai nodod tiesības kādam citam, tostarp ar savu uzņēmumu starpniecību, viņu stāvoklis no līgumiskā viedokļa parasti ir vājāks, un minētajām fiziskajām personām ir vajadzīga šajā direktīvā paredzētā aizsardzība, lai tās spētu pilnībā gūt labumu no tiesībām, kas ir saskaņotas ar Savienības tiesību aktiem. Minētā vajadzība pēc aizsardzības nerodas, ja līgumpartneris ir galalietotājs un pats neizmanto darbu vai izpildījumu, kas varētu, piemēram, būt dažu darba līgumu slēgšanas gadījumā."

25 Direktīvas 2019/790 1. pantā "Priekšmets un darbības joma" ir paredzēts:

"1. Šī direktīva nosaka noteikumus, kuru mērķis ir tālāk saskaņot Savienības tiesību aktus, ko iekšējā tirgus satvarā piemēro autortiesībām un blakustiesībām [..].

2. Izņemot 24. pantā minētos gadījumus, šī direktīva neskar un nekādi neietekmē spēkā esošos noteikumus, kas noteikti ar šajā jomā patlaban spēkā esošajām direktīvām, jo īpaši [Direktīvām 96/9, 2001/29 un 2006/115]."

26 Direktīvas 2019/790 IV sadaļā, kas attiecas uz pasākumiem, kuru mērķis ir nodrošināt autortiesību tirgus pienācīgu darbību, ir ietverta 3. nodaļa "Taisnīga atlīdzība izmantošanas līgumos ar autoriem un izpildītājiem", kurā ietilpst šīs direktīvas 18.–23. pants.

27 Direktīvas 2019/790 18. pantā "Pienācīgas un samērīgas atlīdzības princips" ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka autoriem un izpildītājiem, kas ir licencējuši vai nodevuši savas ekskluzīvās tiesības uz savu darbu vai blakustiesību objektu izmantošanu, ir tiesības saņemt pienācīgu un samērīgu atlīdzību.

2. Īstenojot 1. punktā izklāstīto principu valstu tiesību aktos, dalībvalstis var brīvi izmantot dažādus mehānismus un ņemt vērā līgumslēgšanas brīvības principu un taisnīgu tiesību un interešu līdzsvaru."

28 Šīs direktīvas 19. panta "Pārredzamības pienākums" 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis nodrošina, ka autori un izpildītāji no pusēm, kam tie ir licencējuši vai nodevuši savas tiesības, vai viņu tiesību pārņēmējiem regulāri, vismaz vienreiz gadā un katras nozares īpatnībām atbilstoši saņem atjauninātu, relevantu un visaptverošu informāciju par savu darbu un izpildījumu izmantošanu, jo īpaši attiecībā uz izmantošanas veidiem, visu gūto peļņu un sev pienākošos atlīdzību."

29 Minētās direktīvas 20. panta "Līgumu koriģēšanas mehānisms" 1. punktā ir noteikts:

"Gadījumā, ja nav piemērojama koplīguma, kurā paredzēts mehānisms, kas salīdzināms ar šajā pantā izklāstīto mehānismu, dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja atlīdzība, par kuru sākumā noslēgta vienošanās, salīdzinājumā ar vēlāk no visiem darbu vai izpildījumu izmantošanas gūtajiem attiecīgajiem ienākumiem izrādās nesamērīgi maza, autoriem un izpildītājiem vai viņu pārstāvjiem no puses, ar ko viņi ir stājušies līgumattiecībās par savu tiesību izmantošanu, vai šādas puses tiesību pārņēmējiem ir tiesības pieprasīt pienācīgu un taisnīgu papildatlīdzību."

30 Šīs pašas direktīvas 21. pantā "Alternatīva [Ārpustiesas] strīdu izšķiršanas procedūra" ir noteikts:

"Dalībvalstis paredz, ka strīdi attiecībā uz 19. pantā noteikto pārredzamības pienākumu un 20. pantā noteikto līgumu koriģēšanas mehānismu var tikt risināti brīvprātīgā alternatīvā [ārpustiesas] strīdu

izšķiršanas procedūrā. Dalībvalstis nodrošina, ka autoru un izpildītāju pārstāvības organizācijas drīkst ierosināt šādas procedūras pēc viena vai vairāku autoru vai izpildītāju konkrēta pieprasījuma."

31 Direktīvas 2019/790 22. pantā "Atsaukšanas tiesības" ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumā, ja autors vai izpildītājs ir ekskluzīvi piešķīris licenci uz savām tiesībām uz darbu vai blakustiesību objektu vai ekskluzīvi nodevis šīs tiesības, autors vai izpildītājs var pilnībā vai daļēji atsaukt licenci vai tiesību nodošanu, ja minētais darbs vai blakustiesību objekts netiek izmantots.

[..]

5. Dalībvalstis var paredzēt, ka jebkura līguma norma, ar kuru tiek izdarīta atkāpe no 1. punktā paredzētā atsaukšanas mehānisma, ir izpildāma tikai tad, ja tā ir balstīta uz koplīgumu."

32 Šīs direktīvas 23. pants "Kopīgie noteikumi" ir formulēts šādi:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka autoriem un izpildītājiem nevar likt izpildīt nevienu līguma normu, kas neļauj nodrošināt atbilstību 19., 20. un 21. pantam.

2. Dalībvalstis paredz, ka šīs direktīvas 18. līdz 22. pantu nepiemēro datorprogrammas autoriem [..]."

33 Minētās direktīvas 26. pantā "Piemērošana laikā" ir paredzēts:

"1. Šo direktīvu piemēro attiecībā uz visiem darbiem un blakustiesību objektiem, ko 2021. gada 7. jūnijā vai pēc minētā datuma aizsargā valstu tiesību akti autortiesību jomā.

2. Šo direktīvu piemēro, neskarot tiesību aktus, kas noslēgti, un tiesības, kas iegūtas pirms 2021. gada 7. jūnija."

34 Šīs pašas direktīvas 29. panta "Transponēšana" 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības līdz 2021. gada 7. jūnijam. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce."

Beļģijas tiesības

35 Izpildītāju blakustiesības tika nostiprinātas 1994. gada 30. jūnija *loi relative aux droits d'auteur et aux droits voisins* (Likums par autortiesībām un blakustiesībām; 1994. gada 27. jūlija *Moniteur belge*, 19297. lpp.), kura noteikumi tika iekļauti *code de droit économique* (Ekonomikas tiesību kodekss) ar 2014. gada 19. aprīļa *loi portant insertion du livre XI "Propriété intellectuelle" dans le Code de droit économique, et portant insertion des dispositions propres au livre XI dans les livres I, XV et XVII du même Code* (Likums par XI grāmatas "Intelektuālais īpašums" iekļaušanu Ekonomikas tiesību kodeksā un par XI grāmatas tiesību normu iekļaušanu tā paša kodeksa I, XV un XVII grāmatā; 2014. gada 12. jūnija *Moniteur belge*, 44352. lpp.).

36 *Code de droit économique* (Ekonomikas tiesību kodekss) XI.205. panta 4. punktā, kurš iekļauts šī kodeksa XI grāmatā, paredzēts, ka tad, kad izpildītājs sniedz pakalpojumus, izpildot darba līgumu vai civildienesta noteikumus, ir atļauts no blakustiesībām izrietošās mantiskās tiesības nodot darba devējam, ja tiesību nodošana ir skaidri paredzēta un pakalpojumu sniegšana ietilpst līguma vai civildienesta noteikumu piemērošanas jomā.

37 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrēta preambulā ir ietverts šāds fragments:

"Tā kā [*ONB*] ir B kategorijas publisko interešu subjekts;

tā kā ar *Code de droit économique* [(Ekonomikas tiesību kodekss)] XI.205. panta 4. punktu tad, kad izpildītājs sniedz pakalpojumus, izpildot darba līgumu vai civildienesta noteikumus, ir atļauts no blakustiesībām izrietošās mantiskās tiesības nodot darba devējam, ja tiesību nodošana ir skaidri paredzēta un pakalpojumu sniegšana ietilpst līguma vai civildienesta noteikumu piemērošanas jomā;

tā kā [*ONB*] pienācīga darbība prasa, lai tam tiktu nodotas visas tiesības, kas saistītas ar [*ONB*] mākslinieku izpildītāju pakalpojumu izpildi un izmantošanu."

38 Šī Karaļa dekrēta 1. pants ir formulēts šādi:

"Šajā dekrētā:

1° Izpildītājs: [*ONB*] mūziķis, kas nodarbināts atbilstoši administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem vai darba līgumam, izņemot mūziķus, kas pilda muzikālā vadītāja vai solista funkciju.

[..]"

39 Minētā Karaļa dekrēta 2. pantā ir noteikts:

"Izpildītājs saskaņā ar šā dekrēta normām nodod [*ONB*] blakustiesības par saviem pakalpojumiem, kas sniegti saistībā ar tā darbu [*ONB*] dienestā."

40 Šī paša Karaļa dekrēta 3. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"§ 1. Saskaņā ar 2. pantu [*ONB*] pret 4. un 6. pantā precizēto atlīdzību tiek nodotas šādas blakustiesības:

a) publiskošanas tiesības:

– tiesības publiskot saistībā ar darbu [*ONB*] dienestā sniegtos izpildītāju pakalpojumus, lai veiktu skaņas izplatīšanu un pārraidīšanu, izmantojot radiosakarus, kabeļtīklu, satelītu, interneta platformas, straumēšanu vai jebkādus citus šodien zināmus vai nezināmus tehniskus paņēmienus;

– tiesības publiskot saistībā ar darbu [*ONB*] dienestā sniegtos izpildītāju pakalpojumus, lai veiktu audiovizuālu izplatīšanu un pārraidīšanu, izmantojot radiosakarus, kabeļtīklu, satelītu, interneta platformas, straumēšanu vai jebkādus citus šodien zināmus vai nezināmus tehniskus paņēmienus;

b) reproducēšanas un izplatīšanas tiesības:

– tiesības reproducēt, pilnībā vai daļēji, saistībā ar darbu [*ONB*] dienestā sniegtos izpildītāju pakalpojumus neierobežotā skaitā kopiju uz jebkādiem šodien zināmiem vai nezināmiem skaņas, video vai multimediju datu nesējiem, ieskaitot digitālos datu nesējus;

– tiesības izplatīt datu nesējus, kuros reproducēti izpildītāju pakalpojumi, un tiesības piedāvāt to lejupielādi privātām vajadzībām kā pakalpojumu, kas pieejams, izmantojot digitālu datu pārraides tīklu, tostarp internetu, un, vispārīgi, tiesības izmantot vai nodot izmantošanai datu nesējus, ieskaitot pārdošanu un nomu.

§ 2. Saskaņā ar 2. pantu un šā panta 1. punktu nodotās tiesības tiek nodotas uz visu blakustiesību termiņu un attiecībā uz visu pasauli."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

41 Pirms 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrēta pieņemšanas *ONB* mūziķu blakustiesību izmantošana katrā atsevišķā gadījumā tika apspriesta saskaņošanas komitejā.

42 Laikposmā no 2016. līdz 2021. gadam *ONB* un šī orķestra mūziķu arodbiedrības delegācijas risināja sarunas, lai panāktu vienošanos par taisnīgu atlīdzību, ko *ONB* maksā par šo mūziķu sniegtajiem pakalpojumiem.

43 Tā kā šīs sarunas nebija sekmīgas un 2021. gada maijā tika sagatavots un parakstīts "domstarpību protokols", *État belge* pieņēma 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu.

44 Saskaņā ar šī karaļa dekrēta preambulu *ONB* pienācīga darbība prasa, lai *ONB* tiktu nodotas visas tiesības, kas saistītas ar tā mākslinieku izpildītāju pakalpojumu sniegšanu un izmantošanu.

45 Šajā ziņā minētā karaļa dekrēta 2. pantā paredzēts, ka izpildītājs nodod *ONB* blakustiesības attiecībā uz saviem pakalpojumiem, kas sniegti saistībā ar tā darbu šajā orķestrī. Saskaņā ar šī paša karaļa dekrēta 3. pantu pret tā 4. un 6. pantā precizēto kompensējošo atlīdzību tādējādi tiek nodotas publiskošanas tiesības, kā arī reproducēšanas un izplatīšanas tiesības uz visu blakustiesību termiņu un attiecībā uz visu pasauli.

46 Ar prasības pieteikumu, kas 2021. gada 26. jūlijā iesniegts *Conseil d'État* (Valsts padome, Beļģija), kas ir iesniedzējtiesa, FT, AL un ON lūdza atcelt 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu, it īpaši apgalvojot, ka šī karaļa dekrēta noteikumi neatbilst Savienības tiesībām.

47 Šajā ziņā šī tiesa būtībā norāda, ka, izskatot šo prasību, rodas jautājumi par to, vai blakustiesību, kas radušās saistībā ar civildienesta tiesiskām attiecībām, nodošana ietilpst Direktīvas 2019/790, it īpaši tās 18.–23. panta, piemērošanas jomā un, ja tas tā ir, vai *État belge*, pieņemot 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu, bija jāievēro šīs tiesību normas, proti, brīdī, kad vēl nebija beidzies šīs direktīvas transponēšanas termiņš.

48 Minētā tiesa uzskata, ka šie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju un līdz ar to jāiesniedz Tiesai.

49 Šādos apstākļos *Conseil d'État* (Valsts padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas [2019/790] 18.–23. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz ar normatīviem aktiem nodot štata darbinieku blakustiesības par pakalpojumiem, kuri sniegti darba tiesisko attiecību jomā?

2) Apstiprinošas atbildes gadījumā – vai Direktīvas [2019/790] 26. panta 2. punkta jēdzieni "tiesību akt[i], kas noslēgti", un "tiesības, kas iegūtas", ir jāinterpretē kā tādi, kas attiecas it īpaši uz blakustiesību nodošanu, kura īstenota ar normatīvu aktu, kas pieņemts pirms 2021. gada 7. jūnija?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

50 Beļģijas valdība, tieši neatsaucoties uz pirmā jautājuma nepieņemamību, apgalvo, pirmkārt, ka šī jautājuma mērķis ir saņemt no Tiesas konsultatīvu viedokli par vispārēju jautājumu un, otrkārt, ka iesniedzējtiesa lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nav izklāstījusi nedz iemeslus, kas tai likuši šaubīties par Direktīvas 2019/790 18.–23. panta interpretāciju, nedz saikni, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu.

51 Šajā ziņā, pirmkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uz jautājumiem par Savienības tiesībām attiecas atbilstības pieņēmums. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību normas interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2021. gada 15. jūnijs, *Facebook Ireland* u.c., C-645/19, EU:C:2021:483, 115. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

52 Turklāt atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojums nav arī konsultatīvu atzinumu sniegšana par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem, bet gan nepieciešamība faktiski atrisināt strīdu (spriedums, 2021. gada 15. jūnijs, *Facebook Ireland* u.c., C-645/19, EU:C:2021:483, 116. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

53 Otrkārt, kā izriet no Tiesas Reglamenta 94. panta c) punkta, lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāietver to iemeslu izklāsts, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esamību, kā arī saikne, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlietai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem, pretējā gadījumā tas būtu nepieņemams.

54 Šajā gadījumā, kā norādīts šī sprieduma 47. punktā, no iesniedzējtiesas nolēmuma nepārprotami izriet, ka saistībā ar tajā celto prasību atcelt 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu iesniedzējtiesai ir jānosaka, vai prasītāji pamatlietā pamatoti apgalvo, ka Direktīvas 2019/790 18.–23. pants nepieļauj ar normatīvu aktu bez viņu iepriekšējas piekrišanas nodot *ONB* mūziķu, kas nodarbināti saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem, blakustiesības attiecībā uz pakalpojumiem, kas sniegti, mūziķiem pildot savus pienākumus šajā orķestrī.

55 No tā izriet, ka šī tiesa ir izklāstījusi saikni, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu, un ka atbilde uz pirmo jautājumu ir nepieciešama, lai tā varētu lemt par pamatlietu.

56 Šādos apstākļos pirmais prejudiciālais jautājums ir pieņemams.

Par lietas būtību

Ievada apsvērumi

57 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ar LESD 267. pantu iedibinātajā sadarbības starp valstu tiesām un Tiesu procedūrā Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai noderīga atbilde, kas ļautu izlemt tās izskatīšanā esošo strīdu. No šāda viedokļa raugoties, Tiesai attiecīgā gadījumā ir jāpārformulē tai uzdotie jautājumi. Turklāt Tiesai var nākties ņemt vērā tādas Savienības tiesību normas, uz kurām valsts tiesa sava jautājuma izklāstā nav atsaukusies (spriedums, 2023. gada 22. jūnijs, K. B. un F. S. (Jautājuma izskatīšana pēc savas ierosmes krimināllietā), C-660/21, EU:C:2023:498, 26. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

58 Proti, apstāklis, ka valsts tiesa prejudiciālu jautājumu ir izteikusi, formāli atsaucoties uz noteiktām Savienības tiesību normām, neliedz Tiesai sniegt šai tiesai visus interpretācijas elementus, kas tai var būt noderīgi, izspriežot izskatāmo lietu, neatkarīgi no tā, vai šī tiesa savu jautājumu formulējumā uz tiem ir atsaukusies. Šajā ziņā Tiesai no visas valsts tiesas sniegtās informācijas un tostarp no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu daļas ir tiesības nošķirt tos Savienības tiesību elementus, kuriem ir nepieciešama interpretācija, ņemot vērā strīda priekšmetu (spriedums, 2023. gada 22. jūnijs, K. B. un F. S. (Jautājuma izskatīšana pēc savas ierosmes krimināllietā), C-660/21, EU:C:2023:498, 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

59 Šajā gadījumā prejudiciālie jautājumi attiecas vienīgi uz Direktīvas 2019/790 18.–23. panta, kā arī 26. panta 2. punkta interpretāciju, un to mērķis būtībā it īpaši ir noteikt, vai šis 18.–23. pants nepieļauj ar normatīvu aktu bez viņu iepriekšējas piekrišanas nodot darba devējam orķestra mūziķu, kas nodarbināti saskaņā administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem, blakustiesības attiecībā uz pakalpojumiem, kas sniegti, mūziķiem pildot savus pienākumus pie šī darba devēja.

60 Tomēr ir jākonstatē, ka iesniedzējtiesas jautājumos minētās tiesību normas ir saistītas attiecīgi ar taisnīgu atlīdzību autoriem un izpildītājiem saskaņā ar izmantošanas līgumiem un ar Direktīvas 2019/790 piemērošanu laikā.

61 Tomēr, kā noteikts Direktīvas 2019/790 4. apsvērumā, šī direktīva balstās uz noteikumiem, kas it īpaši paredzēti šādu nodošanu reglamentējošajās Direktīvās 2001/29 un 2006/115, un papildina tos. Šajā ziņā Direktīvas 2019/790 1. panta 2. punktā paredzēts, ka, izņemot 24. pantā minētos gadījumus, šī direktīva nekādi neietekmē spēkā esošos noteikumus, kas it īpaši paredzēti Direktīvās 2001/29 un 2006/115.

62 Šo noteikumu vidū, runājot par izpildītāju tiesībām, ir, pirmkārt, Direktīvas 2001/29 2. panta b) punktā un 3. panta 2. punkta a) apakšpunktā norādītie noteikumi, kuros šiem tiesību subjektiem, ievērojot šajā direktīvā paredzētos izņēmumus un ierobežojumus, ir paredzētas ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt viņu izpildījumu ierakstu reproducēšanu, kā arī publiskošanu.

63 Otrkārt, starp tiem ir Direktīvas 2006/115 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā, 7. panta 1. punktā, 8. panta 1. punktā un 9. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētie noteikumi, ar kuriem izpildītājiem, arī ievērojot šajā direktīvā paredzētos ierobežojumus, piešķirtas ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu izpildījumu fiksāciju nomu un patapināšanu, ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt fiksēt savus izpildījumus, ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu izpildījumu raidīšanu un publiskošanu, kā arī ekskluzīvas tiesības izplatīt šo izpildījumu fiksācijas.

64 Līdz ar to šādiem noteikumiem ir nozīme, lai noteiktu, vai Savienības tiesības nepieļauj to, ka ar normatīvu aktu bez viņu iepriekšējas piekrišanas tiek nodotas saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem nodarbinātu izpildītāju blakustiesības attiecībā uz pakalpojumiem, kas sniegti, mūziķiem pildot savus pienākumus pie šī darba devēja.

65 Turklāt no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, šķiet, izriet, ka attiecībā uz izpildītāju izpildījumiem, kuru tiesību nodošana *ONB* ir veikta ar 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu, paredzēts, ka tos izmantos šis orķestris, līdz ar to *ONB* nerīkojas kā šādu izpildījumu galalietotājs Direktīvas 2019/790 72. apsvēruma izpratnē. Proti, šī nodošana skar gan tiesības publiskot izpildītāju pakalpojumus, lai veiktu to skaņas vai audiovizuālu pārraidīšanu un retranslēšanu ar jebkādu tehnisku paņēmienu, gan tiesības pilnībā vai daļēji reproducēt šos pakalpojumus neierobežotā eksemplāru skaitā uz visiem datu nesējiem un šādi fiksēto pakalpojumu izplatīšanas tiesības. Iesniedzējtiesai ir jānovērtē, vai tas tā patiešām ir šajā gadījumā.

66 Šādos apstākļos jāuzskata, ka ar saviem jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai gan Direktīvas 2001/29 2. panta b) punkts un 3. panta 2. punkta a) apakšpunkts, kā arī Direktīvas 2006/115 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 7. panta 1. punkts, 8. panta 1. punkts un 9. panta 1. punkta a) apakšpunkts, gan Direktīvas 2019/790 18.–23. pants jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā paredzēts ar normatīvu aktu bez viņu iepriekšējas piekrišanas nodot darba devēja izmantošanai saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem nodarbinātu izpildītāju blakustiesības attiecībā uz pakalpojumiem, kas sniegti, mūziķiem pildot savus pienākumus pie šī darba devēja.

Par Direktīvu 2001/29, 2006/115 un 2019/790 piemērojamību

– *Par Direktīvas 2019/790 piemērojamību "ratione temporis"*

67 Rakstveida apsvērumos Beļģijas valdība apgalvo, ka 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrēts ir izslēgts no Direktīvas 2019/790 piemērošanas jomas *ratione temporis*, jo šis dekrēts esot "tiesību akts, kas noslēgts" pirms šīs direktīvas transponēšanas termiņa beigām 2021. gada 7. jūnijā, un ka ar to pirms šī datuma esot radušās "tiesības, kas iegūtas" par labu *ONB* minētās direktīvas 26. panta 2. punkta izpratnē.

68 Jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 2019/790 29. panta 1. punktu šīs direktīvas transponēšanas termiņš beidzās 2021. gada 7. jūnijā. Minētās direktīvas 26. panta 1. punktā noteikts, ka to piemēro attiecībā uz visiem darbiem un blakustiesību objektiem, ko 2021. gada 7. jūnijā vai pēc minētā datuma aizsargā valstu tiesību akti autortiesību jomā, un tā 2. punktā – ka to piemēro, "neskarot tiesību aktus, kas noslēgti, un tiesības, kas iegūtas pirms 2021. gada 7. jūnija".

69 No šo tiesību normu kopīgas interpretācijas izriet, pirmkārt, ka no 2021. gada 7. jūnija Direktīva 2019/790 piemērojama visiem darbiem un citiem tiesību objektiem, ko aizsargā valstu tiesību akti autortiesību jomā.

70 Otrkārt, šīs direktīvas piemērošana saskaņā ar tās 26. panta 2. punkta formulējumu "neskar [..] tiesību aktus, kas noslēgti, un tiesības, kas iegūtas pirms 2021. gada 7. jūnija". Kā Tiesa nospriedusi attiecībā uz Direktīvas 2001/29 10. panta 2. punktu, kas formulēts būtībā identiski Direktīvas 2019/790 26. panta 2. punktam, minēto darbību aizsardzība izriet no vispārīga principa, kas nodrošina, ka direktīvai nav retroaktīvas iedarbības un ka tā nav piemērojama aizsargātu darbu un citu tiesību objektu lietošanai, kas radušies pirms šīs direktīvas transponēšanai paredzētās dienas dalībvalstīs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 27. jūnijs, *VG Wort* u.c., no C-457/11 līdz C-460/11, EU:C:2013:426, 28. punkts). No tā izriet, ka Direktīvu 2019/790 nav paredzēts piemērot izmantošanas darbībām, kas veiktas pirms 2021. gada 7. jūnija un attiecībā uz kurām tiesības būtu likumīgi iegūtas pirms šī datuma.

71 Tieši ņemot vērā šīs tiesību normas, jānosaka, vai, kā apgalvo Beļģijas valdība, 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrēts ir "tiesību akts, kas noslēgts" pirms 2021. gada 7. jūnija Direktīvas 2019/790 26. panta 2. punkta izpratnē un kas pirms šī datuma esot radījis *ONB* "tiesības, kas iegūtas" uz šī orķestra mūziķu blakustiesībām neatkarīgi no tā, vai šīs tiesības attiecas uz izpildījumu, kas veikts pirms vai pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā.

72 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka principā jauna tiesību norma piemērojama, sākot no tā akta spēkā stāšanās brīža, kurā tā ir ietverta. Lai gan tā nav piemērojama tiesiskām situācijām, kas radušās un pilnībā izveidojušās agrākās tiesību normas darbības laikā, tā piemērojama tās situācijas sekām nākotnē, kurai bija piemērojama agrākā tiesību norma, kā arī jaunām tiesiskām situācijām. Ievērojot tiesību aktu atpakaļejoša spēka aizlieguma principu, citādi var būt tikai tad, ja jaunajai tiesību normai ir pievienoti īpaši noteikumi, kas īpaši paredz tās piemērošanas laikā nosacījumus (spriedums, 2021. gada 21. decembris, *Skarb Państwa* (Mehānisko transportlīdzekļu apdrošināšanas segums), C-428/20, EU:C:2021:1043, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Tādējādi tiesību akti, kas pieņemti direktīvas transponēšanai, kopš pārejas perioda beigām ir jāpiemēro to situāciju sekām nākotnē, kas radušās, spēkā esot vēl iepriekšējam likumam, ja vien direktīvā nav noteiks citādi (spriedums, 2021. gada 21. decembris, *Skarb Państwa* (Mehānisko transportlīdzekļu apdrošināšanas segums), C-428/20, EU:C:2021:1043, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Lai pārbaudītu jaunās Savienības tiesību normas piemērojamību laikā situācijā, kas radusies brīdī, kad bija spēkā agrākā tiesību norma, kuru tā aizstāj, ir jānosaka, vai šīs situācijas sekas ir izsmeltas pirms jaunās tiesību normas stāšanās spēkā, un šādā gadījumā tā būtu jākvalificē kā situācija, kas izveidojusies pirms šīs stāšanās spēkā, vai arī minētā situācija turpina radīt sekas pēc šīs normas stāšanās spēkā (spriedums, 2021. gada 21. decembris, *Skarb Państwa* (Mehānisko transportlīdzekļu apdrošināšanas segums), C-428/20, EU:C:2021:1043, 34. punkts).

75 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, pirmkārt, ka 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrēts stājās spēkā 2021. gada 4. jūnijā, līdz ar to jāuzskata, ka tas ir "noslēgts" pirms šīs direktīvas transponēšanas termiņa beigām 2021. gada 7. jūnijā.

76 No tā izsecināms, ka šis rīkojums, ciktāl tas ir likumīgi pieņemts, laikā no 2021. gada 4. jūnija līdz 7. jūnijam *ONB* varēja radīt tiesības, kas neietilptu Direktīvas 2019/790 *ratione temporis* piemērošanas jomā.

77 Tomēr, otrkārt, kā izriet arī no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrēta tiesiskās sekas nav izbeigušās tā spēkā stāšanās dienā, proti, 2021. gada 4. jūnijā, un līdz ar to nevar uzskatīt, ka tas attiektos tikai uz situācijām, kas radušās pirms šīs stāšanās spēkā šī

sprieduma 74. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē, bet tas ir paredzēts, lai regulāri radītu sekas attiecībā uz konkrēto izpildītāju izpildījumiem visā tā piemērošanas laikā, tostarp pēc minētās direktīvas transponēšanas termiņa beigām 2021. gada 7. jūnijā.

78 Kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 57. punktā, tas, ka *ONB* ir likumīgi ieguvis tiesības uz šī orķestra mūziķu izpildījumu, Direktīvas 2019/790 26. panta 2. punkta piemērošanas nolūkā var attiekties tikai uz tiem izpildījumiem, kas tika īstenoti un varēja radīt šādas tiesības pirms šīs direktīvas transponēšanas termiņa beigām.

79 Turklāt interpretācija, saskaņā ar kuru visi izpildītāju izpildījumi, uz kuriem attiecas 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrēts un kuri ir īstenoti pēc Direktīvas 2019/790 transponēšanas termiņa beigām, tiktu izslēgti no šīs direktīvas piemērošanas jomas saskaņā ar tās 26. panta 2. punktu, varētu apdraudēt tās tiesību normu lietderīgo iedarbību, kuru mērķis, kā izriet it īpaši no minētās direktīvas 72. apsvēruma, ir aizsargāt izpildītājus viņu tiesību nodošanas brīdī.

80 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Direktīva 2019/790 *ratione temporis* ir piemērojama ar 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu veiktajai *ONB* mūziķu blakustiesību nodošanai saistībā ar pakalpojumiem, kas sniegti pēc 2021. gada 7. jūnija.

– *Par Direktīvu 2001/29, 2006/115 un 2019/790 piemērojamību "ratione personae"*

81 No iesniedzējtiesas uzdotā pirmā jautājuma formulējuma izriet, ka tā šaubās par Direktīvas 2019/790 18.–23. panta piemērojamību tam, ka ar tiesību aktu darba devēja izmantošanai tiek nodotas saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem nodarbinātu orķestru mūziķu blakustiesības attiecībā uz pakalpojumiem, kas sniegti, mūziķiem pildot savus pienākumus pie šī darba devēja.

82 Tomēr, kā norādīts šī sprieduma 64. punktā, Direktīvas 2001/29 2. panta b) punktam un 3. panta 2. punkta a) apakšpunktam, kā arī Direktīvas 2006/115 3. panta 1. punkta b) apakšpunktam, 7. panta 1. punktam, 8. panta 1. punktam un 9. panta 1. punkta a) apakšpunktam ir nozīme arī, lai atbildētu uz iesniedzējtiesas šajā ziņā uzdotajiem jautājumiem, un tādējādi vispirms jānosaka, vai šajās tiesību normās un Direktīvas 2019/790 18.–23. pantā minētais jēdziens "izpildītājs" attiecas uz orķestra mūziķiem, kas nodarbināti saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem.

83 Vispirms jānorāda, kā tas izriet no pastāvīgās judikatūras, ka, ņemot vērā Savienības tiesību sistēmas vienotības un saskaņotības prasības, intelektuālā īpašuma jomā spēkā esošajās direktīvās izmantotajiem jēdzieniem ir jābūt vienai un tai pašai nozīmei, ja vien Savienības likumdevējs konkrētā likumdošanas kontekstā nav paudis atšķirīgu nodomu (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 188. punkts, kā arī 2023. gada 20. aprīlis, *Blue Air Aviation*, C-775/21 un C-826/21, EU:C:2023:307, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

84 Šajā gadījumā nekas neļauj apgalvot, ka Savienības likumdevējs attiecīgajos Direktīvu 2001/29, 2006/115 un 2019/790 kontekstos jēdzienam "izpildītājs" būtu vēlējies piešķirt atšķirīgu nozīmi (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 31. maijs, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, 31. punkts).

85 It īpaši attiecībā uz Direktīvā 2019/790 ietvertajiem jēdzieniem jāuzsver, ka saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 1. punktu tajā ir paredzēti noteikumi ar mērķi "tālāk saskaņot" Savienības tiesību aktus, kas iekšējā tirgū piemērojami autortiesībām un blakustiesībām. Turklāt, kā atgādināts šī sprieduma 61. punktā, konkrēti no minētās direktīvas 1. panta 2. punkta un 4. apsvēruma izriet, ka tā ir balstīta uz noteikumiem, kas it īpaši paredzēti Direktīvās 2001/29 un 2006/115, un papildina tos.

86 No tā izriet, ka jēdzienam "izpildītājs" ir jāatzīst viena un tā pati nozīme attiecīgajos Direktīvu 2001/29, 2006/115 un 2019/790 kontekstos.

87 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tādas Savienības tiesību normas teksts, kurā tās satura un piemērojamības noskaidrošanai nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, parasti visā Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā šīs tiesību normas formulējumu, kontekstu, kādā tā iekļaujas, un it īpaši tās rašanās vēsturi, kā arī starptautiskās tiesības, un arī ar tiesisko regulējumu, kurā šī norma ir ietverta, sasniedzamos mērķus (spriedums, 2020. gada 18. novembris, *Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación*, C-147/19, EU:C:2020:935, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

88 Pirmām kārtām, attiecībā uz šī sprieduma 82. punktā minēto Direktīvu 2001/29, 2006/115 un 2019/790 tiesību normu formulējumu ir jānorāda, ka neviena no tām no tās piemērošanas jomas formāli neizslēdz izpildītājus, kas nodarbināti saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem.

89 Protams, Direktīvas 2019/790 18.–23. pantā, kas ietverti šīs direktīvas IV sadaļas 3. nodaļā "Taisnīga atlīdzība izmantošanas līgumos ar autoriem un izpildītājiem", dažādos aspektos ir atsauce uz tiesību nodošanu ar līgumu. Tādējādi šajos pantos Savienības likumdevējs izmanto tādas frāzes kā "līgumslēgšanas brīvības princips", "līgumpartneris", "līgumu koriģēšana", "tiesību ekskluzīvas nodošanas režīms" vai arī "līguma norma".

90 Tomēr no šo jēdzienu izmantošanas nevar secināt, ka minētie panti no to piemērošanas jomas izslēdz izpildītājus, kas nodarbināti saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem.

91 Proti, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 62. punktā, šajos pašos pantos lietotais jēdziens "līgums" ir jāsaprot plašā nozīmē kā tāds, kas attiecas uz jebkuru izmantošanas licences piešķiršanu vai ekskluzīvo tiesību nodošanu, jo Direktīvas 2019/790 18., 19. un 22. pantā turklāt ir skaidra atsauce uz licenču piešķiršanu vai tiesību nodošanu.

92 Tāpat šajā ziņā nav nozīmes *ONB* un Beļģijas valdības uzsvērtajam apstāklim, ka attiecībā uz izpildītājiem, kas nodarbināti saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem, no LES 4. un 5. pantā minētajiem kompetences piešķiršanas un subsidiaritātes principiem izrietot, ka Savienībai nav nekādas kompetences noteikt dalībvalstu civildienesta darbinieku atalgojumu. Proti, īstenojot savu kompetenci jomās, kas neietilpst Savienības kompetencē, piemēram, nosakot darba ņēmēja atalgojumu veidojošo dažādo elementu līmeni, dalībvalstīm ir jāievēro Savienības tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 10. jūnijs, *Bruno* u.c., C-395/08 un C-396/08, EU:C:2010:329, 39. punkts, kā arī 2023. gada 5. jūnijs, Komisija/Polija (Tiesnešu neatkarība un privātā dzīve), C-204/21, EU:C:2023:442, 125. punkts un tajā minētā judikatūra).

93 Otrām kārtām, attiecībā uz kontekstu, kādā iekļaujas šī sprieduma 82. punktā minēto Direktīvu 2001/29, 2006/115 un 2019/790 tiesību normas, no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka intelektuālā īpašuma jomā spēkā esošo direktīvu normas ir jāinterpretē, ņemot vērā

starptautiskās tiesības, it īpaši konvencijās nostiprinātās tiesības, kuras tieši ir paredzēts īstenot ar šiem instrumentiem, kā tas ir skaidri atgādināts Direktīvas 2001/29 15. apsvērumā un Direktīvas 2006/115 7. apsvērumā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 19. decembris, *Nederlands Uitgeversverbond* un *Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, 38. un 39. punkts, kā arī 2020. gada 18. novembris, *Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación*, C-147/19, EU:C:2020:935, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

94 It īpaši Tiesai jau ir bijusi iespēja konstatēt, ka Direktīvās 2001/29 un 2006/115 lietotie jēdzieni jāinterpretē, ievērojot līdzvērtīgus *WPPT* ietvertos jēdzienus, jo šī līguma tiesību normas ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa un tāpēc ir tajā piemērojamas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 19. decembris, *Nederlands Uitgeversverbond* un *Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, 39. punkts, kā arī 2020. gada 18. novembris, *Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación*, C-147/19, EU:C:2020:935, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

95 Šajā ziņā saskaņā ar *WPPT* 2. panta a) punktu jēdziens "izpildītāji" aptver visas personas, "kas tēlo, uzstājas, deklamē, izpilda, interpretē vai citādi atveido literāros un mākslas darbus vai folkloras izpausmes".

96 Tādējādi šajā tiesību normā, kurā bez papildu precizējumiem ir atsauce uz "izpildītājiem", nav paredzēts neviens nosacījums, kura sekas būtu tādas, ka no tās piemērošanas jomas tiktu izslēgti izpildītāji, kas nodarbināti saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2020. gada 8. septembris, *Recorded Artists Actors Performers*, C-265/19, EU:C:2020:677, 61. punkts).

97 Trešām kārtām, šādu interpretāciju apstiprina Direktīvu 2001/29, 2006/115 un 2019/790 mērķi, kas izklāstīti šo tiesību instrumentu preambulās.

98 Tādējādi, pirmkārt, kā būtībā ir norādīts Direktīvas 2001/29 9. un 10. apsvērumā, jebkādas blakustiesību saskaņošanas pamatā jābūt augstam aizsardzības līmenim, jo šīm tiesībām ir izšķiroša nozīme intelektuālajā jaunradē, un izpildītājiem, lai tie varētu turpināt savu radošo un mākslinieciskо darbību, ir jāsaņem atbilstīga atlīdzība par viņu aizsargāto objektu izmantošanu.

99 Otrkārt, Direktīvas 2006/115 4. un 5. apsvērumā ir atgādināta nepieciešamība ne tikai pielāgot blakustiesību aizsardzību jaunajai ekonomiskajai realitātei, piemēram, jauniem izmantošanas veidiem, bet arī garantēt atbilstīgus ienākumus izpildītājiem, lai nodrošinātu viņu radošā un mākslinieciskā darba nepārtrauktību.

100 Treškārt, no Direktīvas 2019/790 72. apsvēruma skaidri izriet, ka izpildītāji, lai gūtu atlīdzību par savu darbu izmantošanu, piešķir licenci vai nodod tiesības kādam citam, tāpēc no līgumiskā viedokļa viņu stāvoklis parasti ir vājāks, un ka šīm fiziskajām personām ir vajadzīga šajā direktīvā paredzētā aizsardzība, lai tās spētu pilnībā gūt labumu no tiesībām, kas ir saskaņotas ar Savienības tiesību aktiem. Šajā ziņā minētajā apsvērumā izdarītā atsauce uz jēdzienu "stāvoklis no līgumiskā viedokļa" nevar tikt interpretēta kā tāda, kas izslēdz situāciju, kura izriet no darba līguma, kas noslēgts saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem.

101 Protams, minētajā apsvērumā ir piebilsts, ka šī aizsardzības nepieciešamība nepastāv, ja otra līgumslēdzēja puse rīkojas kā galalietotājs un pati neizmanto izpildījumu. Tomēr, kā norādīts šī sprieduma 65. punktā, šajā gadījumā tas tā nav.

102 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka jēdzienā "izpildītājs", kas minēts Direktīvas 2001/29 2. panta b) punktā un 3. panta 2. punkta a) apakšpunktā, Direktīvas 2006/115 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā, 7. panta 1. punktā, 8. panta 1. punktā un 9. panta 1. punkta a) apakšpunktā, kā arī Direktīvas 2019/790 18.–23. pantā, ietilpst izpildītāji, kas nodarbināti saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem.

Par izpildītāju blakustiesību nodošanu ar normatīvu aktu bez viņu iepriekšējas piekrišanas

103 Kā norādīts šī sprieduma 60.–64. punktā, izpildītāju blakustiesību nodošana ir īpaši reglamentēta Direktīvu 2001/29 un 2006/115 tiesību normās, kuras līdz ar to ir jāizvērtē vispirms.

104 Pirmām kārtām, attiecībā uz šo tiesību normu formulējumu, pirmkārt, Direktīvas 2001/29 2. panta b) punktā un 3. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka izpildītājiem ir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu izpildījumu ierakstu reproducēšanu, kā arī publiskošanu. Otrkārt, Direktīvas 2006/115 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 7. panta 1. punkts, 8. panta 1. punkts un 9. panta 1. punkta a) apakšpunkts izpildītājiem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt viņu izpildījumu fiksāciju nomu un patapināšanu, atļaut vai aizliegt fiksēt viņu izpildījumus, atļaut vai aizliegt viņu izpildījumu raidīšanu un publiskošanu, kā arī izplatīt viņu izpildījumu fiksācijas.

105 Aizsardzībai, ko šīs tiesību normas piešķir izpildītājiem, ir jāatzīst plaša darbības joma. Līdz ar to šī aizsardzība ir jāsaprot tādējādi, ka tā attiecas ne tikai uz minētajās tiesību normās garantēto tiesību iegūšanu, bet arī uz minēto tiesību izmantošanu (attiecībā uz Direktīvas 2001/29 2. panta b) punktu un 3. panta 2. punkta a) apakšpunktu skat. spriedumu, 2019. gada 14. novembris, *Spedidam*, C-484/18, EU:C:2019:970, 36. un 37. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

106 Turklāt izpildītājiem garantētajām tiesībām ir preventīvs raksturs tādā ziņā, ka viņu izpildījumu izmantošanai ir nepieciešama viņu iepriekšēja piekrišana. No minētā izriet, ka, neskarot Direktīvas 2001/29 5. pantā un it īpaši Direktīvas 2006/115 10. pantā paredzētos izņēmumus un ierobežojumus, ikviena šāda aizsargāta objekta izmantošana, ko trešā persona veic, nesaņemot šādu iepriekšējo piekrišanu, uzskatāma par tādu, kas apdraud šī īpašnieka tiesības (attiecībā uz Direktīvas 2001/29 2. panta b) punktu un 3. panta 2. punkta a) apakšpunktu skat. spriedumu, 2019. gada 14. novembris, *Spedidam*, C-484/18, EU:C:2019:970, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

107 Līdz ar to, ņemot vērā šī sprieduma 104. punktā minēto Direktīvu 2001/29 un 2006/115 tiesību normu formulējumu, jāuzskata, ka šīs tiesību normas, nepastāvot tiesību subjektu iepriekšējai piekrišanai, nepieļauj tajās paredzēto ekskluzīvo tiesību nodošanu ar normatīvu aktu, ja vien uz šādu nodošanu neattiecas kāds no šajās direktīvās paredzētajiem izņēmumiem vai ierobežojumiem, kuriem ir izsmeļošs raksturs (attiecībā uz Direktīvas 2001/29 5. pantu skat. spriedumu, 2024. gada 24. oktobris *Kwantum Nederland* un *Kwantum België*, C-227/23, EU:C:2024:914, 76. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

108 Nedz Direktīvā 2001/29, nedz Direktīvā 2006/115 nav ietverts izņēmums, kas ļautu bez tiesību subjektu iepriekšējas piekrišanas nodot visas tiesības, kas saistītas ar orķestra izpildītāju pakalpojumu sniegšanu un izmantošanu, kā tas ir darīts ar 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu un minēts šī sprieduma 44. un 45. punktā.

109 Protams, Direktīvas 2006/115 8. panta 1. punktā paredzēts izņēmums no izpildītāju ekskluzīvajām tiesībām atļaut vai aizliegt raidīt bez vadiem un publiskot viņu izpildījumus, ja izpildījums ir jau pārraidīts vai arī tas izdarīts no fiksācijas. Turklāt šī paša 8. panta 2. punktā izpildītājiem ir

noteiktas tiesības uz vienreizēju taisnīgu atlīdzību, ko maksā lietotāji, ja komerciālos nolūkos publicētas fonogrammas vai šādu fonogrammu reprodukcijas izmanto raidīšanai bez vadiem vai jebkādai publiskošanai.

110 Tomēr, kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 37. punktā, izņēmumi un ierobežojumi, kas ierobežotā veidā ir noteikti attiecībā uz izpildītāju tiesībām, piemēram, Direktīvās 2001/29 un 2006/115 paredzētie, nepieļauj vispārēju obligātu visu izpildītāju kategorijas blakustiesību nodošanu.

111 Otrām kārtām, šo interpretāciju apstiprina it īpaši starptautiskais konteksts, kurā iekļaujas izpildītāju blakustiesību aizsardzība un kurš ir jāņem vērā saskaņā ar šī sprieduma 93. punktā minēto judikatūru.

112 Pirmkārt, kā izriet arī no Direktīvas 2006/115 10. panta 2. punkta, attiecībā uz izpildītāju aizsardzību obligātus licences līgumus var paredzēt vienīgi tiktāl, ciktāl tie ir saskaņā ar Romas Konvenciju.

113 Šajā ziņā, lai gan šīs konvencijas normas nav Savienības tiesību sistēmas sastāvdaļa, jo Savienība nav tās dalībniece, Tiesai jau ir bijusi iespēja norādīt, ka minētajai konvencijai ir netieša iedarbība Savienībā. It īpaši no Padomes Direktīvas 92/100/EEK (1992. gada 19. novembris) par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV 1992, L 346, 61. lpp.), rašanās vēstures izriet, ka šajā direktīvā un līdz ar to Direktīvā 2006/115, ar kuru tā pa šo laiku ir tikusi aizstāta, jāatsaucas uz tiesību jēdzieniem, kas ietverti it īpaši minētajā konvencijā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 18. novembris, *Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación*, C-147/19, EU:C:2020:935, 35. un 36. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

114 Romas konvencijas 7. panta 1. punktā noteikts, ka aizsardzībai, kas tajā paredzēta izpildītājiem, principā ir jāļauj novērst it īpaši viņu izpildījuma raidīšanu un publiskošanu bez viņu piekrišanas, nefiksēta viņu izpildījuma fiksēšanu bez viņu piekrišanas materiālā nesējā, kā arī viņu izpildījuma fiksācijas reproducēšanu bez viņu piekrišanas.

115 Taisnība, ka šīs konvencijas 12., 15. un 19. pantā ir ietverti blakustiesību īpašnieku ekskluzīvo tiesību ierobežojumi, it īpaši fonogrammu sekundāras izmantošanas, personīgas izmantošanas, īsu fragmentu izmantošanas jaunāko ziņu atspoguļošanai vai izmantošanas vienīgi izglītības vai zinātniskās pētniecības nolūkā gadījumā vai ja izpildītājs ir devis piekrišanu iekļaut savu izpildījumu vizuālajās vai audiovizuālajās fiksācijās.

116 Tomēr, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 40. punktā, nevienā no šīm tiesību normām nav atļauta vispārēja obligāta visu izpildītāju kategorijas blakustiesību nodošana.

117 Otrkārt, kā atgādināts šī sprieduma 94. punktā, arī Direktīva 2001/29 jāinterpretē, ievērojot *WPPT* tiesību normas.

118 Šajā ziņā jānorāda, ka, protams, šī līguma 6.–10. pantā izpildītājiem ir paredzētas ekskluzīvas tiesības atļaut attiecīgi viņu nefiksēto izpildījumu raidīšanu un publiskošanu, izņemot gadījumus, kad izpildījums jau ir izpildījums vai pārraidīts izpildījums, kā arī viņu nefiksēto izpildījumu fiksācija (6. pants), fonogrammā fiksēto izpildījumu tieša vai netieša reproducēšana (7. pants), fonogrammā fiksēto izpildījumu oriģināla un kopiju publiskošana, pārdodot vai citādi nododot īpašumtiesības (8. pants), fonogrammā fiksēto izpildījumu oriģināla un viņu izpildījumu kopiju

komerciāla iznomāšana sabiedrībai (9. pants), kā arī fonogrammā fiksēto izpildījumu padarīšana par pieejamu (10. pants). Tomēr ne šīs tiesību normas, ne arī kāda cita minētā līguma norma nepieļauj vispārēju obligātu visu izpildītāju kategorijas blakustiesību nodošanu.

119 Treškārt, saskaņā ar Direktīvas 2019/790 18. panta 2. punktu, lai īstenotu 18. panta 1. punktā minēto pienācīgas un samērīgas atlīdzības principu, dalībvalstis ņem vērā līgumslēgšanas brīvības principu un taisnīgu tiesību un interešu līdzsvaru. Taču šī prasība nav izpildīta, ja kādas izpildītāju kategorijas blakustiesības tiek nodotas bez to īpašnieku iepriekšējas piekrišanas.

120 Trešām kārtām, šādu interpretāciju apstiprina Direktīvas 2001/29 un Direktīvas 2006/115 mērķi, kuru nolūks, kā atgādināts šī sprieduma 98. un 99. punktā, ir nodrošināt augstu izpildītāju tiesību aizsardzības līmeni, kā arī nodrošināt viņiem pienācīgus ienākumus.

121 No tā izriet, ka šī sprieduma 104. punktā minētās tiesību normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tās, nepastāvot tiesību subjektu iepriekšējai piekrišanai, nepieļauj tajās paredzēto ekskluzīvo tiesību nodošanu ar normatīvu aktu.

122 Attiecībā uz izpildītāju iepriekšējas piekrišanas formu Tiesa jau ir norādījusi, ka Direktīvās 2001/29 un 2006/115 nav precizēts veids, kādā tai ir jāizpaužas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 14. novembris, *Spedidam*, C-484/18, EU:C:2019:970, 40. punkts).

123 No tā izriet, ka dalībvalstu kompetencē ir, pirmkārt, kā tas izriet arī no Direktīvas 2001/29 30. apsvēruma, noteikt kārtību šai piekrišanai, kura – kā secinājumu 48. punktā būtībā ir norādījis ģenerāladvokāts – ir jāiegūst individuālās vai kolektīvās sarunās vai attiecībā uz izpildītājiem, kas nodarbināti saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem, tā ir jānostiprina reglamentējošā aktā. Otrkārt, šīs valstis var arī brīvi noteikt kārtību, kādā izpildītāji, kas piedalās vienā un tajā pašā izpildījumā, ir pārstāvēti savu tiesību īstenošanā saskaņā ar Romas konvencijas 8. pantu.

124 Tomēr šāda kārtība ir jādefinē šauri, lai neatņemtu jēgu pašam iepriekšējas piekrišanas principam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 14. novembris, *Spedidam*, C-484/18, EU:C:2019:970, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

125 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka prasītāji pamatlietā nav snieguši iepriekšēju piekrišanu viņiem piederošo ekskluzīvo tiesību izmantošanai, kuru nodošana *ONB* tika veikta ar 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu pēc viņu pieņemšanas darbā šajā orķestrī, tādējādi pārkāpjot šī sprieduma 104. punktā minētās tiesību normas. It īpaši, kā tas ir norādīts tā 43. punktā, vienošanās starp *ONB* un tā mūziķiem neesamība ir konkrēti "domstarpību protokola" priekšmets, kas tika sastādīts un parakstīts pirms šī karaļa dekrēta pieņemšanas.

126 No tā izriet, ka Direktīvas 2001/29 un 2006/115, nepastāvot attiecīgo izpildītāju piekrišanai, nepieļauj tādu šo mākslinieku blakustiesību nodošanu, kāda ir veikta ar 2021. gada 1. jūnija Karaļa dekrētu.

127 Šādos apstākļos vairs nav jāpārbauda, vai Direktīvas 2019/790 18.–23. pants, kuri attiecas uz taisnīgu atlīdzību, kas jāmaksā izpildītājiem par viņiem piederošo ar blakustiesībām aizsargāto izpildījumu izmantošanu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie arī nepieļauj šādu nodošanu.

128 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 2. panta b) punkts un 3. panta 2. punkta a) apakšpunkts, kā arī Direktīvas 2006/115 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 7. panta 1. punkts, 8. panta 1. punkts un 9. panta 1. punkta a) apakšpunkts jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ar normatīvu aktu paredzēts bez viņu iepriekšējas piekrišanas nodot darba devēja izmantošanai saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem nodarbinātu izpildītāju blakustiesības attiecībā uz pakalpojumiem, kas sniegti, izpildītājiem pildot savus pienākumus pie šī darba devēja.

Par tiesāšanās izdevumiem

129 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 2. panta b) punkts un 3. panta 2. punkta a) apakšpunkts, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/115/EK (2006. gada 12. decembris) par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 7. panta 1. punkts, 8. panta 1. punkts un 9. panta 1. punkta a) apakšpunkts

jāinterpretē tādējādi, ka

tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ar normatīvu aktu paredzēts bez viņu iepriekšējas piekrišanas nodot darba devēja izmantošanai saskaņā ar administratīvo tiesību civildienesta noteikumiem nodarbinātu izpildītāju blakustiesības attiecībā uz pakalpojumiem, kas sniegti, izpildītājiem pildot savus pienākumus pie šī darba devēja.

[Paraksti]